

Felidézi a délutánt, amikor a tóparti szobában egy hosszú búcsúverset olvasott fel a Lánynak. A költemény egy rég elkészönt szerelem záródokumentuma volt, az elmúlt közösség számtalan apró képét idézte fel. Arra lett figyelmes, hogy a Lánynak folynak a könnyei, folyamatosan sír, s ez szokatlan volt. A döbönt férfi saját viselkedésben kereste e bánat okát: lehet, hogy indiszkrét volt, nem lett

Villányi G. András 57

SUNT LACRIMAE

RERUM

volna szabad feltárnia egy másik nőhöz fűződő emlékeit? Szégyenkezni kezdett, talán elnézést is kért, ám a Lány azt felelte, attól tört rá süppeteg szomorúság, hogy egyszer minden elmúlik.

Akkoriban a férfi úgy érezte, hogy kötelékük erősödik. Visszagondolva, nem megy ki fejéből, hogy a Lány saját szerelmük elmúltát siratta azon a majdnem boldog, verőfényes nyári délutánon.

KENYÉR-DARAB

a barna kenyéren tán törése
vagy harapása nyoma ez
tegnap mikor utoljára vacsoráztunk
nálam reszeltmáját
chilei vörössel és falatközben
félbehagyta mint kettőnkben
kevéssel utána mindent

... máától emlékek panteonját
izzón ne vetítsétek elmém
védtelen vásznán kínozva a
kár mértékével amúgy is
jobb lenne nem lenni
mint csetleni-botolni ködökbe
végül törve-zúzva megvénülni
emlékek langypáráját pihegve
mind nehezebb ziháló tüdővel

Sírt, sírtak máskor is együtt. A nyár eleji késő délutáni napfürdőben a balkon sugárzásában fürdik, az osztrák tűzoltó-lombazárban vásárolt háború előtti korszából nedvesíti torkát. Felidézi, mikor a Lánnyal ültek itt, egy hasonló

napfényes délután s vélte, hogy ő szintúgy élvezi a napos együttlétet a bányoskedves ginkó, azálea és a többi növény, társaságában. Ám váratlanul eleredtek könnyei, s a férfi azonnal talajt vesztett, nem értette mi történik, tanácstalan lett és szomorú. Nem tudja pontosan felidézni mivel
58 okolta sírását a Lány. Olyasmit mondott talán, hogy máskor is előfordul. Olykor a férfinak is eleredtek könnyei a Lány előtt. Ám forrásuk az ő esetében mindig a szépség ellenállhatatlan nyomásából eredt.

NIOBÉ

Erkély. Könnyező Lánnal. Napfény.
Szerelem – mondják, de nem értik.
Kutak közt bolyongnak
sírásuk táplálja, mint egymást.
Álmuk is kutaké: fülő lebegés
mit hús téglák íve ölel
hűlő vízrétegek fenekén.

Könnyük tavát titkos források
bő magva öntözi.
Villanó gyönyör és elveszett
borongás közt hol a különbség?
Az ér örök. A só óceánja tágul.

HAMIS HANG

némán lebben a szellő
mióta nem beszélünk
hangtalan röppenő
képzetek feleselnek

szárnyon hív a szó közel
vagy sodor tüstént messze

talán legjobb így
nem férkőzik fűrgén
hamis hang
szívünk távoli dobbanása közé

BÚCSÚ AZ ERDŐN

59

a szív tájain bolyongva
lágysz hajlatok közt
dúsharmatú rét ölében
tűnt perc avarmélye csörren
a múltszomjas lélek erdején

elvész a jelen míg emlékezem
rügye hamvaszöldje hullá némán
fonnyad kifosztott buborékká
a pillanat méze milliárd ragyogással
edénye mellé csöppen
fantomot ölelek
nem is karom puszta árnya
hajolna egy árnyra
pillanatok tükörtermeiben
levegőt alig kap
megfullad a jelen

mélybe lélegzem az erdő
tölgy és fenyőtáncát a széllel
a madárdalt zengő színes felhőt

kilehellek örökre téged

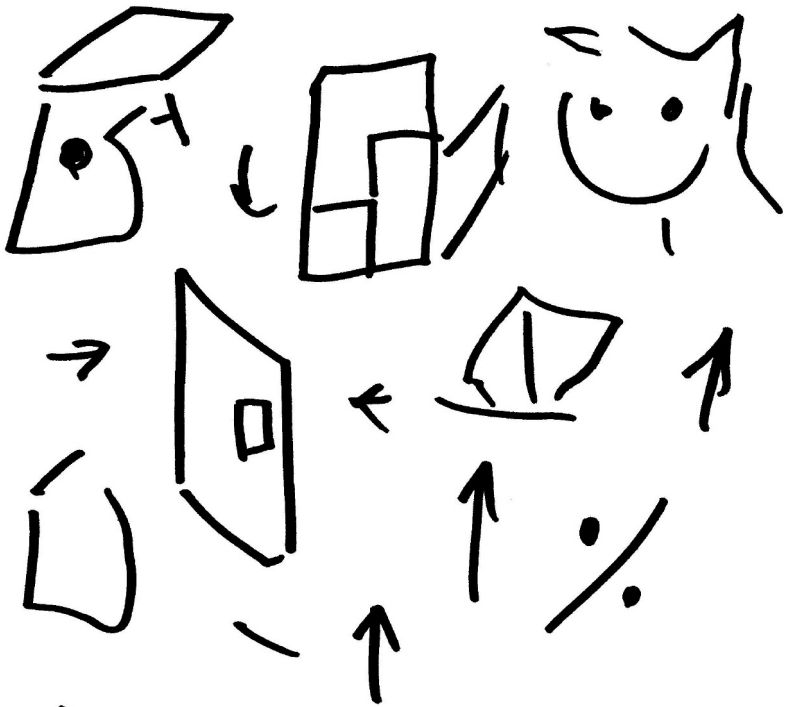
Mátra, Sombokor-alja 2018-05-20

60 BÜKKÖS

délután ezüstté érő bükkös
napszórt foltok fényjátéka
toronyként magaslok fölébe
óvnám e facsemetét
bár tudom mit se tehetek
időágon fogant viharral
kérelem és játszi egét
lombot tárjon arcom fölé
majd rejtse ősz levélözönébe

(Calci do urop

61

IRÁSIELISE'G
(De mi az „IRÁ'S')